

KILL BILL III

Sníh dosedal na město střídavě ve velkých chuchvalcích a v drobných, stříbřitých vločkách. Blížila se polovina března, ale pohled z okna kuchyně Marleny stále ponoukal k úvahám o cukroví, salátu a kaprovi, a tak to bylo každý rok. A každý rok se odkulil za její záda o trochu rychleji.

A láska trvá jen sedm let. SEDM? Nesmysl! Nahrbila se, protáhla u docela honosného krbu, až skoro jako velká útlá kočka. Byla zmarněnou brunetkou, která ze sebe před čtyřmi lety udělala rádoby sladkou blondýnku. Ne rádoby. SLAD-KOU. Nebo aspoň Marlenin přítel to tak v posteli vyslovoval. „Slad-ká...“

Marlena se vrátila do kuchyně, ale přece ještě jednou vyhlédla z okna vily. A jdu!

Byla v tu chvíli v celém domě sama, takže jí v tom nikdo nemohl zabránit. Jenom tak na sebe hodila černý pršiplášť, protože před Tímdruhým jednoduše nechtěla ani šminky, ani kožíšek, ani sexy botičky. To Tendruhý nesnášel.

Vyběhla do prachového sněhu. Ještě se zastavila: zamkla jsem? A už ji mijely ulice. První, druhá, třetí čtvrtá. Stanula na rohu. Vzhlédla k nebi - a zase tak velké chuchvalce. Bylo jí třicet šest a její nejhezčí vztah už trval čtyři roky. Byla šťastná? Jistě. Jsem!

Marleně nic nechybělo. Její partner mohl být snadno označován za skvělého a uměl jí i zazpívat a sama už díky němu zpívala, takže... Takže proč už zase jdu za Tímdruhým, proč?

Nevěděla. Hnula se. Pátá, šestá, sedmá ulice a za rohem bar U BILLA. A že láska trvá vždycky jenom sedm let? Nesmysl, nesmysl, nesmysl.

A ON v tom baru skutečně seděl. Až tam vzadu. Tendruhý. Ani si nesundal plášť. Vypadal jako zmoklý pták – ale docela hezký. Nic ještě nepil, ne, bez Marleny nikdy žádný alkohol, to věděla, na to ještě vzpomínala. Šla blíž.

Opravdu hezký? Ale nic na něm přece nebylo, anebo jen snad jenom oči a ruce, a to si také uvědomila, že se chlapům často dívá na nehty a do zorniček. Jo, a ještě na vlasy – a až pak třeba i na ramena anebo na zadek. Ale u Tohodruhého na tom nezáleželo, naprosto ne, vždyť už měla čtyři roky svého prvního... A tohle tady? Ani ne flirt!

Jednoduše jen přítel k pivu: jo! A aspoň jedno pivo, to už se díky němu Marlenu vypít naučila. Jo, tak to tedy umím.

„Ahoj!“ řekla. Jenom jí pokynul.

A když už tu byla ONA, tak si svlékl i plášť. A objednal pití. Připadal jí jako nějaký námořník - a tohle okolo je krčma v přístavu, kde jsem právě pobloudile přistála. Ale ta krčma měla divně ostré hrany, zatímco doma žila Marlenu jako v bavlnce.

Tendruhý se vůbec nezměnil. A dívce, která jim vzápětí přinesla pivo, mohlo být klidně teprve dvanáct. Usmála se na Tohodruhého, ale on oči nespouštěl z Marleny. Potom si klidně zapálil cigaretu. Ty jeho zornice ji zmagnetizovaly. A najednou jí došlo, nakolik ji přitáhly I PŘES TĚCH SEDM ULIC... A najednou se Marleně zdálo, že každou tou ulicí běžela rok.

„Každou tou ulicí jsi běžela rok, vid’?“ vyčetl šedý kouzelník z jejích ocelových očí. „A láska trvá taky sedm let.“

„Tak to bychom už měli s Viktorem víc než půlku za sebou. A ještě tři roky před sebou,“ napila se ten den poprvé, ale o to víc rozkošnický. Piva.

„Ty to s ním ale už máš nadosmrti, ty náno pitomá!“

Od první chvíle, co se tenkrát poznali, Marleně bezostyšně tykal i nadával. Byl to hrubec? Ani by neřekla. Přesto právě jí TOHLE dělal. Před každým jiným by se bryskně otočila na tenkém podpatku a fů, už by ji nikdy neviděl. Tendruhý vytvořil výjimku - a hezké podpatky navíc taky nevyžadoval, to jen Viktora ještě někdy vzrušovaly. I v posteli.

„Ty jseš ale hajzl!“ řekla Marlenu skrz pěnu.

„Copak jsem na tebe snad někdy šáhh?“ Neřekl sáhl, řekl šááhh. Už to jí skoro stačilo.

„Právě že ne.“ Hrubě se zasmála, asi právě jako holka v námořnické krčmě. Hrubě se zasmála, tak ji tomu už kdysi naučil. Seděli spolu až vzadu v izolovaném boxu a zdánlivě dvanáctiletá dívka dávno zmizela. Zůstali sami. Tendruhý řekl: „A to máš, ty děvko, štěstí, že jsem tě potkal aspoň před těmi čtyřmi roky.“

„Ale tys mě vlastně nepotkal,“ zaťala zuby. „To bychom teď spolu možná žili.“

„Jo. To bych tě teď možná šukal místo Viktora.“

„Ale dovedeš to vůbec?“ A zase se tak hrozně hrubě zasmála – schválně. Pivo už měla zpola dosrkané a hned se jí chtělo močit. Odpověděl: „Víš, já ti dneska upřímně řeknu, jaký bych byl já.“

„No, tak už se těším. Mluv. Já poslouchám.“ A rozhodla se, že to s tím záchodem ještě odloží.

„Tak tedy natáhni ouška,“ řekl Tendruhý. „Před čtyřmi lety bylo tvé dcerušce asi tak dvanáct, že jo?“

„Přesně dvanáct.“

„Tak to bych vás potkal.“

„Obě dvě.“

„Samozřejmě. Třeba u školy.“

„Počkat, počkat. Tohle má snad být nějaká pedofilní historka?“

Zasmál se: „Když je holce dvanáct, tak už se v Africe vdává.“

„Ale my nejsme v Africe, námořníku.“

Asi ji neposlouchal, asi vůbec ne: „Takže bychom spolu začali chodit, jo? Ale ty by jsi nevěděla, že vás miluju obě.“

„Obě dvě? Ale to by přece muselo být samozřejmé. Ty bys nás MUSEL mít rád obě, rozumíš, to já bych přece nesnesla, aby sis nerozuměl s mým vlastním dítětem.“

„Fajn. Takže by to vyšlo a byl bych možná moc šťastný, když by ses ty se mnou skoro každý den milovala, ale ještě bych se potkával i s dívkou, která se teprve rozvíjí, abych tak řek, a mohl na ní pozorovat ten zvláště krásný vývoj, který mi bohužel už navždycky utekl u tebe...“

„Ale ne...! A to muži chtějí?!”

„Některí.“

„Takže ty nejvíc miluješ dospívající ženy?“

Zavrtěl hlavou: „Miluju ženy. Jako Truffaut.“

A pak Marlenu najednou uchopil za zápěstí. Surově, strašlivě ji to zabořilo. Stalo se to v tu chvíli poprvé a naposledy v jejím životě, že se jí Tendruhý dotkl. Nekladla sebemenší odpor.

„Anebo je snad něco špatného na tom, když má člověk hned dvě přítelkyně najednou?“ zeptal se a měl nekonečně vzrušující hlas. „Většina mých kamarádů má i tři.“

„Ale ne dospívající lolity.“

„Tak já ti teda upřímně řeknu, kočko, jaký já bych byl táta, ale skoč si prosím tě na záchod a vychčij se, protože se mi tu kroutíš.“

Marlena poslechla - a zdržela se. Když se vrátila, našla kávu. „Už si druhé pivo ani nedávej,“ řekl ten druhý. Po chvíli pokračoval: „Víš, je hodně chlapů, co šukají i vlastní dcery. Lížou je. Je mi z toho špatně. No, a pak je taky množina chlapů, co osahávají ty nevlastní. Tak to bych já nikdy neudělal.“

„Copak ty nejsi chlap?“

„Já bych ji miloval, to jo. Tak jako muž miluje dospívající ženu. Ale nikdy bych se jí ani nedotkl, to by prostě byla zásada, a jen bych se díval, protože to stačí - a neexistuje nic krásnějšího. Zvláště když já sám žádné děti nemám.“

„Zvrhlíku. Takže mi tady vlastně říkáš, že by ses pokaždé vzrušil pohledem na čtrnáctiletou dívku, načež bys mě ojel.“

„To si řekla ty, protože jsi kráva, která nikdy v životě neuvěří, že je naprosto normální naplno milovat i dvě ženské najednou. Hospodo, ještě jedno!“ Mladistě vyhlížející šenkýřka dodala, co požadoval.

„A jak dlouho si asi myslíš, že by to trvalo?“ zeptala se po chvíli silně vzrušená a lžičkou zvolna v kávě hýbající Marlena.

„Než by se to zmarnilo? Vždycky to trvá sedm let.“

„Vždycky?“

„No, vždycky ne. Třeba s Viktorem už zůstanete. Ale se mnou by to trvalo jen sedm.“

„Proč ne dýl?“

„Tak si to, kurva, vypočítej. Té holce bylo dvanáct, a to byla ještě skoro nudná. Přičti sedm. Devatenáct - a to už bude zase nuda. Protože to se ženská pomalu vdává a tatínka má u prdele.“

„Ale tak to třeba u nás doma vůbec není,“ oponovala Marlena. „Viktor Kláře imponuje – a vždycky bude. I potom, co se Klára vdá. Ti dva... Hm...“ Zasnula se. „Jsou to mé štěbetalky.“

„Jo? Ale já ti, holka, tady jenom celou dobu upřímně říkám, jaký bych byl já. Sedm let - a na shledanou. Ale celou tu dobu bys měla ten naprosto nejlepší sex – a jako žádná jiná.“

„To taky mám. A nejspíš ještě lepší, než by to bylo s tebou, kecale.“

Zvedl se. „Jo? Teď udělám už jenom dvanáct kroků, asi jako ten nabubřelej David Carradine ve filmu Kill Bill – a ty přece víš, že miluju filmy. Jo, miluju. To jsou přátelé. Takže ty kroky udělám, takže ale napřed udeř.“

„Udeřit tě? Ale kam?“

„No, třeba do koulí, to je mi, ty kundo. Úplně jedno.“

Marlena ještě stále vrtěla stojící lžičkou, ale teď ji pustila a vybavil se jí úder, který ji před čtyřmi lety naučil Viktor. „Ale nikdy, nikdo ho, má láska, nepoužívej,“ říkal přitom a jemně ji hladil. Naučil pak ten úder i Kláru. Tak, a teď ho mohu konečně vyzkoušet, řekla si Marlena. Taky vstala - jako Tendruhý - a šla k Tomudruhému - a řekla: „Hajzle.“

„Jsi kurva. Se mnou jsi se v duchu platonicky ušoustala.“

Ťukla ho do hrudi, pak ještě hbitěji do ramene - hned nad levou klíční kost - a ještě i na třetí místo dole. A pak to mělo i čtvrtý prvek, který... (cenzurováno).

Hotovo.

Tendruhý se usmál. Bezděky čekala, že ji konečně aspoň políbí, ale neudělal to. Ne, nikdy, nikdy v životě. A pak se pomalu otočil. Krok a druhý a třetí a šel. Docela pevně - a asi uprostřed cesty lhostejně minul překvapenou šenkýřku v černé sukni a potom vykráčel do jasného světla. Stál proti temnému oknu, za kterým se sníh už začínal měnit ve vodu. Jaro přicházelo. A Marlena? Vzala do dvou prstů poutko jeho pláště - a ten byl taky mokrý! Tak mokrý! Jak to?

Mnula to poutko, její prsty se chvěly. A přece už uměly zabíjet! Vrátila své oči Tomudruhému, ale ani se k ní neotočil. Jen trochu zvedl pravou ruku, asi jako by zdravil. Ale neotočil se. Snad zdravil sníh? Dost volně padl. A zůstal vprostřed lokálu na těch prknech, co neznamenají svět, a někdo se zvedl. Pak ještě někdo, ale to už Marlena nesledovala, protože pelášila ulicemi zpátky a až do pelíšku, k té svojí rodince. A uličky se jí před očima jen míhaly a cupity a první a druhá a třetí a čtvrtá a pátá a šestá a sedmá - a dost? Ale kdepak. To bude ještě ulic.

Z knihy Zabiju Putina v Karlových Varech